

Mūsu

draudze

Decembris, 2013
Nr. 1(1)

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Mana dārgā Lielvārdes draudze!

Esmu Jūsu jaunais draudzes gans, kuru cienījamais Rīgas arhibīskaps Zbigņevs Stankevičs 02.08.2013. nozīmēja uz vienu gadu par administratoru Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas draudzē, paralēli liekot apkalpot arī mazos punktus Jumpravā, Ķeipenē, Madlienā un Krapē. Un tā tūlīt pēc atgriešanās no Jauniešu dienām Rio de Janeiro Brazīlijā es 3. augustā jau iebraucu Jūsu draudzē, kur kopā ar manu bijušo semināra audzēkni priesteri Ilmāru Tolstovu nocelebrēju savu pirmo Euharistiju pēc nomināta saņemšanas. Pr. Ilmārs mani stādīja Jums priekšā kā “jauniņo” draudzes ganu, bet 4. augusta dievkalpojumā mans otrs skolnieks, Jūsu visu iemīļotais priesteris Māris Zviedris, kas tagad ir Ogres dekanāta dekāns, mani ievadīja kalpošanā Jūsu draudzē. Tā bija augusta pirmā svētdiena, kad tika svinēti Kapusvētki blakus esošajos draudzes kapos Lielvārdē. Tajos varēju pirmo reizi uzrunāt lielāku draudzes locekļu un Kapusvētku dalībnieku daļu, kuri kuplā skaitā bija pulcējušies uz lūgšanu par saviem aizgājējiem.

Ar šo mazo topošās jaunās avīzītes lapu gribu uzrunāt mūsu draudzes locekļus, sevišķi tos, kuri fiziski nespēj vai arī negrib regulāri piedalīties draudzes dievkalpojumos, lai arī viņiem būtu pieejama informācija par tiem notikumiem, kuri norisinās pie mums. Ļoti gaidu atsaucīgus jauniešus, kuri gribētu un varētu aktīvi iesaistīties draudzes dzīvē un uzņemties šīs topošās avīzītes sagatavošanu, lai tā varētu mēneša pirmajā svētdienā regulāri nonākt lasītāju rokās Lielvārdes dievnamā. Caur to mēs gribētu dalīties draudzes dzīves aktualitātēs un veicināt draudzes locekļu vienotību un sadraudzību, lai atdzīvinātu un iekustinātu mūsu draudzi. Visi tiek iedrošināti un aicināti dalīties savās pārdomās par pozitīvo mūsu draudzē, nebaidoties norādīt arī uz kļūdām vai problēmām, kuras būtu steidzami jārisina. Rakstiet mums, lai šī avīzīte kļūst arī par dialoga līdzekli mūsu vidū!

Vispirms gribētu nedaudz iepazīstināt ar sevi. Esmu dzimis 10.06.1968. mīļajā Latgalē, skaistajā Krāslavas pilsētā, kur uzaugu, mācījos un saņēmu savu aicinājumu uz Priesterību. Esmu pabeidzis Krāslavas 1. vidusskolu un Krāslavas bērnu mūzikas skolu akordeona klasē. Baznīcas mūzika kļuva par liktenīgu un neatņemamu manas dzīves sastāvdaļu, jo no agras bērnības ļoti aktīvi piedalījos Krāslavas draudzes dievkalpojumos un norisēs, cik tas bija atļauts tajos aizlieguma laikos. Man ir vecākā māsa Klāra un jaunākais brālis Oļģerts. Es ļoti priecājos, ka mana mīļā māmiņa Anna, kurai ir 83 gadi, tagad ir kopā ar mani un pavadīs ziemu draudzes mājā, lai varētu ikdienas piedalīties Euharistijā blakus esošajā baznīcā. Diemžēl mans nelaiķis tēvs Henriks jau 17 gadus atdusas Krāslavas draudzes kapos. Dievs man dāvāja laimi piedzimt dziļi ticīgu vecāku ģimenē, kur iepazīnu dzīvo Kungu un mācījos izpildīt Viņa gribu savā dzīvē. Komunisma vajāšanu laikos bērniem bija stingri aizliegts jebkādā veidā piedalīties draudzes aktivitātēs. Tomēr katru vakaru mēs ar mammu gājām uz sv. Misi Krāslavas majestātiskajā dievnamā, kur dzima mana mīlestība uz Baznīcu un kalpošanu tai. Ļoti gribējās piekalpot Misēs, bet tas bija aizliegts. Tad neoficiāli ar mazu zvaniņu kabatā es tomēr mēģināju “piekalpot” darbdienās pie sānu altāra, kur parasti vikārs celebrēja Mises. Vienreiz kāds čekists, veicot kārtējo reidu baznīcā, mani ieraudzīja uz ceļiem “piekalpojot” Misē pie Jēzus Sirds altāra un skrēja mani raut nost projām. Bet es ieķēros ar rokām pie altāra žodziņa margām un kļiedzu, ka neiešu projām. Tad viena tante pieskrēja klāt un sita ar somiņu čekistam pa rokām, kamēr tas mani beidzot atlaida vaļā... Šodien ir ticības brīvība, bet cik žēl, kad tik maz zēnu un jaunekļu vēlas piekalpot pie altāra mūsdienu modernajā bezdievības laikmetā. Aicinu jaunus ministrantus nākt piekalpot Kristum arī mūsu baznīcā! Toreiz bērnībā mans sapnis bija kļūt par sakristiānu, uz ko pamudināja ilggadējā Krāslavas draudzes laipnā un sirsnīgā sakristiāna Nikolaja Kunceviča personīgais piemērs un iedrošinājums. Bet nedaudz vēlāk manu sirdi savaldzināja baznīcas mūzikas skaņas, kas aicināja

slavēt Kungu ar dziedāšanu un spēlēšanu, ko ļoti gribēju iemācīties. Klausoties vecā Krāslavas draudzes kora spēcīgo un skaisto skanējumu un skatoties uz vecā ērģelnieka pirkstiem, kas tik lokani slīdēja pa taustiņiem spēlēšanas laikā, manī dzima jauns sapnis — kaut es tā varētu kādreiz spēlēt un kļūt par ērģelnieku. Izdīcu vecākiem, lai palaiž mani Mūzikas skolā mācīties klavieres. Biju laimīgs, kad tētis sev par nelaimi mājās atveda jaunas klavieres, jo no tās dienas tās skanēja caurām dienām, bieži līdz pat vēlai naktij, neļaujot papam atpūsties pēc smagā skrodera darba papildus arī mājās. Kopā ar baznīcas tantēm solos dziedāju dziesmas, kuras labi iemācījos no galvas, tāpēc mājās varēju melodijas izbungāt uz klavierēm un tādā veidā spēju pats pielikt tām akordus un radīt savas harmonijas. Tas man ļoti palīdzēja attīstīt muzikalitāti, līdz beigās varēju nospēlēt katru dziesmu bez notīm no jebkura toņa. Vēlāk radās izdevība neoficiāli sākt spēlēt Krāslavas baznīcā, aizvietojošot slimo ērģelnieku darbdienās un arī svētdienās. Nācās mācīties jau kora repertuāru pēc notīm, kuras nevarēja tik viegli dabūt, tādēļ pats tās pārrakstīju ar roku. Dievs mani iemācīja spēlēt Viņa godam un vadīt draudzes korus. Atceros, ka no 11 gadu vecuma jau sāku spēlēt ērģeles un 14 gadu vecumā biju jau “oficiālais” Dagdas ērģelnieks, kamēr čekisti lika dekānam Šķēlam mani atlaist, ja viņš gribētu strādāt kā priesteris. Kopā man bija ap 11 draudzēm, kur citreiz kaut reizi gadā es varēju piebraukt paspēlēt un iepriecināt draudzi ar ērģeļu skaņām, jo toreiz bija liels ērģelnieku deficīts Latgalē.

Domāju, ka mans sapnis kļūt par ērģelnieku bija piepildījies, bet drīz sapratu, ka manas dzīves aicinājums ir cits, jo sirdī gribējās pakalpot Kungam un savai tautai pēc iespējas labāk un pilnīgāk. Sapratu, ka tieku aicināts atstāt visu, arī mīļo Baznīcas mūziku, lai pilnībā sevi upurētu kalpošanai Kristum kā priesteris. Būt ticīgam un praktizējošam jauneklīma komunisma terora laikos bija ļoti grūti. Nācās piedzīvot ļoti smagas vajāšanas skolā, it sevišķi vidusskolas gados, jo Krāslavas 1. vidusskola ateisma mācībā bija 1. vietā Latvijā. Mans jaunības krusta ceļš mani atveda pat uz Jaunogres sanatorijaskolu, kur tiku izsūtīts uz 3. ceturksni pēc smagas piekaušanas no klasesbiedriem. Vēlāk sapratu, ka tas bija iespējams mēģinājums mani (veselu) inficēt ar tuberkulozi, jo nācās gulēt vienā palātā ar atvērtās tuberkulozes bērniem. Dievs arī tur man stāvēja klāt un palīdzēja atgriezties mājās. Trīsreiz tiku izraidīts no vidusskolas, kuru tomēr izdevās pabeigt ar lieliem šķēršļiem no klases audzinātāja puses. Skumīgi, kad bērniībā bijušais ministrants varēja kļūt par Jūdasi un tā apkarot ticību

skolniekos. Tomēr visas vajāšanas un ciešanas mani labi norūdīja un palīdzēja izturēt dzīvē.

1986. gadā es iestājos Rīgas Garīgajā seminārā, kuru pabeidzu 1991. gadā un 2. jūnijā tiku ordinēts par priesteri. Arī semināra gados varēju izmantot mūzikas dāvanu kā semināra ērģelnieks 4 gadus. Ar 25 semināristu lielo kori mēs bieži dziedājām dažādās Rīgas baznīcās, piedalījāmies Garīgās mūzikas koncertā Universitātes aulā un Doma baznīcā XX Dziesmu svētku ietvarā. Pēc ordinācijas tiku aizsūtīts uz Romu studēt sv. Anselma Pāvesta Liturģijas institūtā, kur ieguva licenciāta grādu Liturģijā. Pēc atgriešanās Latvijā 1995. gadā vienu gadu apkalpoju jaundibinātos katoļticīgo aprūpes punktus Suntažos, Madlienā, Taurupē, Mazozolos un Salacgrīvā. Pēc tam gadu kalpoju Rīgas Katoļu ģimnāzijā kā prefekts, bet 1997. gadā tiku nozīmēts par Jūrmalas draudžu prāvestu, kur nokalpoju 10 gadus līdz 2007. gada decembrim, kad uz 5 mēnešiem tiku ielikts par vikāru Ogrē, no kurienes tiku izsūtīts trimdā uz Īriju. Zaļajā salā kā misionārs apkalpoju katoļticīgos tautiešus 5 gadus, katru svētdienu braukājot uz ikmēneša dievkalpojumu kādā no 5 pilsētām visā Īrijā, kur bija latviešu Mises. Mūsu Misiju finansiāli atbalstīja vienīgi Dublinas arhibīskapa kūrīja. Tomēr, pieaugot ekonomiskai krīzei, Īru baznīca vairs nevarēja uzturēt mūsu mazo un viņiem nerentablu Misiju, tāpēc to slēdza šī gada jūlijā. Līdz ar to es varēju atgriezties Dzimtenē, pēc kā biju ilgojies visus šos 5 gadus. Dievs uzklausa manas un daudzu ticīgo lūgšanas un dāvāja man caur metropolīta žēlastību Jūsu draudzi, kuru tagad no sirds cenšos apkalpot un uzlabot tās gan garīgo, gan saimniecisko dzīvi.

Bet bez Jums man tas labi nesanāks! Tādēļ no sirds aicinu visus līdzdarboties un palīdzēt man palīdzēt Jums. Tā ir Jūsu draudze, tāpēc nāciet ar prieku uz savu dievnamu un palīdziet to uzturēt. Paldies visiem, kas ir ziedojuši un ar savu darbu atbalstījuši mūsu saimnieciskās vajadzības. Kā pirmais lielais rezultāts ir jaunais ūdensvads ar dzeramo un silto ūdeni gan draudzes mājā, gan baznīcā. Taču vēl ir ļoti daudz izdevumu, lai sakārtotu apkuri baznīcā.

Ar šīs avīzītes starpniecību ceru arī tuvākajā nākotnē sniegt plašāku apskatu par mūsu draudzes dzīvi. Apsveicu visus ar jauno Baznīcas liturģisko gadu, kas sākas 1.12. ar Adventa I svētdienu. Gatavosimies garīgi un praktiski Kristus Dzimšanas svētkiem! Gaidīsim Jūsu rakstiņus avīzītei! Lai Dievs Jūs visus svētī! Pr. Andris Solims

Mēneša I ceturtdienā 5.12. sv. Mise un Svētā stunda pl. 18:00 tiks upurēta kopīgā nodomā par visiem mūsu draudžu dzīvajiem labdariem.

Pr. A.Solima mob.: 29855768; e-mail: asolims@inbox.lv